

De keuze om te sterven

Hoe kan je in het leven openlijk jezelf zijn,
als we steeds moeten zien wat we zeggen?

Hoe kan je in deze maatschappij je mening uiten als men steeds je de mond toe snoert?

Hoe kan je adem nemen in een wereld die je continue verstikt...

Kato is mijn naam, of moet ik zeggen was mijn naam. Als je dit leest ben ik er niet meer, of met wat minder geluk zit ik in coma, heb ik een maagspoeling gehad en lig ik nu in een kamer met zwarte lippen. Ik hoop dat ik me niet moet verantwoorden en dat ik gewoon morsdood ben en dat je de antwoorden moet vinden in deze brief.

Het leven in me is weg. Mijn ziel is nog maar enkel een schim die enkel wil verdwijnen. De vreugde in mijn glimlach is enkel schijn. Een masker is wat ik draag op de dagen dat ik buiten moet. Zodra ik thuis ben, vlucht ik naar mijn kamer en kruip ik in mijn cocon.

Op de achtergrond hoor ik mijn vader brullen tegen mijn moeder. Hij heeft weer gedronken. Telkens hij zijn stem luider verheft, pers ik mijn ogen stevig dicht en wens ik bij iedere brul dat ik met een teletijdmachine kon verdwijnen. Sinds zijn drankprobleem is hij niet meer de vader die hij vroeger was. Hij is een monster, een duivel die midden in de nacht mijn kamer binnen dringt. Hij is... Ja, hij komt in mijn kamer, vooral wanneer mama na haar slaappil in een diepe slaap is en niets meer hoort wat er buiten haar bewustzijn afspeelt.

Ik was twaalf toen hij voor het eerst kwam. Hij huilde toen hij mijn bovenbeen aaide. Hij huilde toen hij hoger ging en over mijn schaamstreek streelde. Verstart keek naar het plafond en kon mezelf niet meer bewegen. Mijn brein dwong zichzelf om het wel te doen, maar het ging gewoon niet. Na dit, kwam hij iedere avond en ging hij telkens een stapje verder. Ik voelde me... Wat woord geef je daaraan, als de held van je leven zich vergrijpt aan je? Wat beschrijving geef je aan dit? Een leegte, een hol, een zwart gat... Dit is wat ik er aan geef.

Één keer betrapte mijn moeder hem wanneer hij uit mijn kamer kwam en hij zijn riem dicht maakte. Ik hoorde hem en haar aan de deur iets zeggen. Een stemmetje in mij riep dat ik de deur moest opentrekken en het zeggen tegen mijn moeder, maar in plaats daarvan, veegde ik met enkele tissues zijn vuiligheid van mijn borsten en bleef roerloos liggen. Bang dat hij opnieuw zou binnenkomen of eerder bang dat mijn moeder het niet zou geloven.

Op school gingen mijn cijfers de slechte kant uit, ook begon ik me meer en meer te misdragen tegenover leerkrachten. Het kon me gewoon allemaal niet meer schelen. Tot ik het op een dag bekende aan mijn leerkracht Frans...

Vanaf die dag veranderde alles. De leerling begeleiding werd ingeschakeld, inclusief mijn ouders, die alles ontkende. Mijn moeder die viel compleet uit de lucht en mijn vader die werd kwaad, razend kwaad. Na het gesprek werd ik erbij geroepen en werd ik geconfronteerd met de begeleiding en mijn ouders aan één tafel. Ik schaamde me dood en wist niet hoe me te gedragen nadat ik hoorde dat ik het zou verzonnen hebben en het enkel maar zou gezegd hebben voor aandacht. Mijn vader bekende zijn drankprobleem, net als dat mijn moeder bekende over de vele ruzies die hierdoor aanbod kwamen. Zij gaven dit als reden waarom ik dit zou verzonnen hebben. Te zot voor woorden, maar dood wou ik, op dat moment en het is nooit meer weggegaan. Dag in, dag uit, kwijn ik weg en wens ik dat ik sterf aan een hartaandoening, een bloeding, een ongeluk... Helaas, het komt maar niet. Dan maar het hef in eigen handen nemen en het zelf doen.

Ik heb het allemaal bewust ingepland. De dag, de brief die geschreven klaarligt, het moment, welke drank, welke pillen... Het geeft een dubbel gevoel om je eigen dood te plannen, maar tegelijk voelt het als een keuze, mijn eigen keuze. Zonder dat iemand anders in mijn plaats beslist of zegt wat ik moet doen. Wat voor verder keuze heb ik nog in dit leven, als iedereen in mijn plaats beslist. Daarom dit is mijn keuze!

Ik hoop dat de nodige mensen die mij genegeerd hebben dit hun heel leven lang zullen meedragen. Het klinkt hard en gemeen, maar zij hebben een keuze gemaakt om mij te negeren, om mij links te laten liggen, om mijn verhaal niet te geloven. Wel, na mijn dood, hebben ze ook geen keuze meer en zullen ze

voor eeuwig met een schuldgevoel rond lopen. Mooi zo, want ik heb ook heel lang met een zwaar gevoel rond gedwarreld op deze wereld, onbegrepen en verloren.

Zo, hier ga ik dan, de Kato die nog een heel leven voor zich had maar kapot is gemaakt geweest door diegene die haar hoorde te beschermen. Ik ga niet in vrede, maar eerder om rust te zoeken. Rust die ik nooit in het echte leven heb gekend. Voor al diegene die ik wel lief heb gehad, al zijn er dat niet veel. Voel je niet schuldig, ga door met het mooie leven die je hebt. Ik zal af en toe met mooie zonnestrallen van hierboven naar je toelachen en je de nodige kracht geven om door te gaan in het leven.

Kusje en vaarwel,
Kato, het meisje met de sproetjes.

A. Marcelina